

НАЙ-БЖРЗОТО ЖИВОТНО.

Митко портата отвори,
Малкий Петжрча сгжлча, —
Сложи му в ржка букваря,
Па от двора изжрча.

Гледа: в селската ливада,
Сякаш, джжд от прах вали:
В пжтя тича цяло стадо
От ослета и осли.

Митко накриви калпака,
Свирна и подскокна с крак,
И едно осле причака,
Скрит зад близкия лешак.

Яхва го, с пета го мушка,
Весело извиква: „дий“!
Но ослето кат вихрушка
Кжм нивята се отби.

Изпорони класовете,
Хвжрли кжч и зарева, —
Митко на беда налети:
В кален трап се озова.

И едвам наш Митко свари
От едно да се спаси,
Чичо Слави говедаря
Пжтя бжрзо прекоси.

Малкия немирник бяга,
А по него чичо Слав —
Дряновицата протяга —
Мери му гжрбеца здрав.

Митко запжхтян се сложи
До зелений вжрбалак, —
Чичо Слав го поналожи
Сжс дреновия кривак.

Вржща се героя в кжщи,
Кален, с сжзли на очи.
Свива вежди и се мржщи.
Питат го, но той мжлчи.

